

רע"פ 7138/13 - לידור בן עטר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7138/13

כבד השופט ח' מלצר

לפני:

לידור בן עטר

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבת:

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד (כב' השופט נ' אחד) מתאריך 14.10.2013
בתיק עפ"ת 37953-07-13

עו"ד ישראל קלין

בשם המבקש:

עו"ד לינור בן אוליאל

בשם המשיבת:

ההחלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק-דיןו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט נ' אחד) מתאריך 14.10.2013 ב-עפ"ת 37953-07-13 וב-עפ"ת 37963-07-13 (ಚצוף אליו), בגדיריהם נדחו בקשותיו של המבקש להאריך את המועד להגשת ערעוריהם על פסק-הדין של בית המשפט השלום לטעבורה הנכבד בפתח-תקווה בשני תקים: תת"ע 171-10-11 (כב' השופט ל' שלזינגר שמא) מתאריך 11.10.2011 ו-תת"ע 5483-11-11 (כב' השופט ר' רז) מתאריך 22.12.2012.

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

להלן יפורטו בתמציאות הנתונים הנדרשים להכרעה בבקשתה.

תמצית העובדות וההילכים הקודמים

2. כתוב האישום שהוגש נגד המבוקש ב-תת"ע 171-10-11 התיחס לאירוע מתאריך 05.01.2011 והוא כלל בתחילת את האישומים הבאים: נהיגה ללא רשות רכב תקף (עבירה לפי סעיף 2 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה) ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת-תקף (עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], התש"ל-1970). בהמשך, במסגרת הדיון שהתקיים בתאריך 11.12.2011, תוקן כתוב האישום, לבקשת המאשימה, כך שהוסף לו גם אישום בגין נהיגה ללא רשות נהיגה (עבירה לפי סעיף 10(א)+ (1) לפקודה). עוד ראוי לציין כי במסגרת הזמן לדין שנמסר למבקר, הוא התבקש להתייצב למשפטו בבית המשפט לתעבורה הנכבד בפתח-תקווה בתאריך 03.11.2011 ואולם המבוקש התיעצב רק בתאריך 11.12.2011 מນימים שונים. המבוקש הורשע בעקבות הodiumתו בעבירות שיויחסו לו ונגזרו עליו (עוד באותו היום) העונשים הבאים: קנס בסך 2,000 ש"ח; 8 חודשים פסילת רשות בפועל; 4 חודשים פסילה על תנאי למשך 3 שנים;-7 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים (כשהתנאי הוא שהמבקר לא ביצע עבירות של נהיגה ללא רשות או נהיגה בזמן פסילה).

3. כתוב האישום שהוגש נגד המבוקש ב-תת"ע 5483-11-11 התיחס לאירוע מתאריך 04.11.2011 וכלל את האישומים הבאים: שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת-תקף (עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970), -נהיגה ללא רשות נהיגה תקף (עבירה לפי סעיף 10(א)+ (1) לפקודה). בתאריך 22.12.2011 המבוקש הורשע בעקבות הodiumתו בעבירות שיויחסו לו ונגזרו עליו (עוד באותו היום) העונשים הבאים: קנס בסך 750 ש"ח; 8 חודשים פסילת רשות בפועל (במצטבר לעונש הפסילה שהושת על המבוקש ב-תת"ע 171-10-11); 3 חודשים פסילה על תנאי למשך 3 שנים;-6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים (כשהתנאי הוא שהמבקר לא ביצע עבירות של נהיגה ללא רשות נהיגה, או נהיגה בזמן פסילה).

יצוין כי המבוקש לא היה מיוצג בפני בית המשפט לתעבורה הנכבד בשני התקאים הנ"ל וכי הוא הגיע, בתאריך 13.11.2011, בקשה (במסגרת תת"ע 171-10-11) לצרף אליו את תת"ע 5483-11-11, וכי אף שבית המשפט לتعבורה הנכבד קבע כי הבקשה תידוע במועד הדיון – במסגרת הדיון לא התקיים דיון בבקשתה.

4. רק בחולף כונה ושבועה חדשים לאחר מתן פסקי-הדין הנ"ל של בית המשפט לתעבורה הנכבד הגיע המבוקש, בתאריך 18.07.2013, לבית המשפט המחויזי הנכבד בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסקי-הדין הנ"ל, וזאת בד-בבד עם הגשת ערעור על פסקי-הדין בית המשפט לתעבורה הנכבד. במסגרת הנימוקים לבקשה להארכת מועד ציין בא-CHO של המבוקש כי המבוקש סובל מבעיות נפשיות וכי חווית-דעת פרטית בעניין זה הוגשה לנציגו המאשימה. בא-CHO המבוקש טען כי נוכח בעיתוי הנפשיות של המבוקש, נדרש היה למנות לו סניגור במסגרת התקאים שבגינם הוגשה הבקשה שכותרת, והעובדת שהדבר לא נעשה – מהוות גם המצדיק מתן ארכה להגשת ערעור. כן הסתמן בא-CHO המבוקש על פגמ שנפל, לכואלה, בא-צירוף שני התקאים מושאי הערעורים, אשר הביא, לשיטתו, לפגיעה בזכותו יסוד חוקתיות של המבוקש.

5. בפסק-דין מתאריך 13.10.2013 דחה בית המשפט המחויז הנכבד את הבקשה להארכת מועד. בית המשפט המחויז הנכבד שלל את טענות בא-כח המבוקש לאחר שערין בחוות-הදעת הפסיכיאטרית שהוגשה לבית המשפט בעמד הדין בפניו. בית המשפט המחויז לא פירט את שעליה מחוות-הදעת מפאת צניעות הפרט של המבוקש, אך ציין כדלקמן: "אין בחוות-הදעת כל אינדיקציה למחללה פעללה, או לסימפטומים פסיכוטיים, לא לתקופת ההווה, גם לא לתקופת העבר, הסמוכה למועד הדיונים נשוא בקשה זו". בית המשפט המחויז הנכבד סבר איפוא כי מחוות-הදעת לא עומדים נימוקים משכנעים להצדקת הארכת המועד להגשת הערעור, במיוחד כשהיא מוגשת זמן מה רב לאחר המועד בו ניתנו פסקי-הדין בבית המשפט לתעבורה הנכבד. בית המשפט המחויז אף ציין כי הגשת הבקשה להארכת מועד נבעה מהרצון למנוע את הפעלת עונשי המאסר המותנה, במסגרת תיק תעבורה נוספת שנפתחה כנגד המבוקש.

טענות הצדדים

6. המבוקש חזר בבקשתו על טענות שטען בבקשתו להארכת מועד להגשת הערעור ובערעור עצמו. בין היתר הוא שב ומעלה את טענותיו בעניין מצבו הנפשי ובנגע לאי-צירוף שני תקי התעבורה בהם עסקין. אצין כאן עוד כי בעקבות החלטתי המתאריך 03.12.2013 המבוקש הגיע מסמכים, וביניהם: צילום של תעודת השחרור שלו מצה"ל; הودעה על קביעת פרופיל רפואי רפואי של המבוקש בצה"ל; טופס סיכום בדיקת פסיכיאטר שנערכה בצבא, עבור לקביעת הפרופיל הרפואי והחלטה על שחרורו של המבוקש משירותו הצבאי וחוות דעת פסיכיאטרית פרטית, שנערכה על-ידי ד"ר א' נפתלי, ממכוון הר כרמל לפסיכיאטריה.

7. בעקבות החלטתי האמורה מתאריך 03.12.2013 המשיבה הגישה את תגובתה לבקשת רשות הערעור. עדמת המשיבה, כפי שעולה מהתגובה הנ"ל, היא שיש לדוחות את הבקשה - וזאת מכמה טעמים:

(א) מדובר בבקשת רשות ערעור על החלטה בבקשתה להארכת מועד להגשת הערעור ולא בבקשת רשות ערעור על החלטה של בית המשפט המחויז לגוף פסקי דין (שכן דין בערעור עצמו לא התקיים כלל בבית המשפט המחויז הנכבד עקב דחיתת הבקשה להארכת מועד). המשיבה סבורה שלא אלה בידי המבוקש להציג טעם משכנע לכך שהערעור לא הוגש בתוקן המועד הקבוע לכך בחוק.

(ב) למבוקש לא הייתה "זכות" לצרף את שני התייקים, מושאי הבקשה שלפני - ולפיכך לא נפל פגם בהחלטה שלא לצרף את התייקים.

(ג) אין במסמכים הרפואיים שהומצאו למשיבה, לרבות מסמכי השחרור של המבוקש מצה"ל, וחוות הדעת הפסיכיאטרית הפרטית שנכתבה בעניינו - כדי ללמוד על כך שהմבוקש היה בלתי-כשיר לעמוד דין.

דין והכרעה

8. לאחר שערין בבקשת רשות ערעור ובוחר שצורף לה, כמו גם בתגובה המשיבה - הגעתו לכל מסקנה עמוד 3

כידין הבקשה להידחות, שכן היא איננה מעוררת שאלת בעלת חשיבות משפטית החורגת מעניין של הצדדים היישרים להילך, המצדיקה הענקת רשות ערעור ב-"גלאול שלישי" (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת או (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד ל(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007) ואף לא נראה כי נגרם פה ל厴קש עיות דין, כמשמעותו בפסקה.

9. יש לציין כי בקשה רשות ערעור מוגשת על בית המשפט המחויז הנכבד לדוחות את בקשתו של המבחן להערכת מועד להגשת ערעור (ומילא הוא לא דין בערעור על פסקי הדין לגופם). המבחן הגיע את הערעור והבקשה להערכת המועד להגשתו השנה ושבעה וחודשים לאחר מתן פסקין-הדין בבית המשפט לתעבורה הנכבד (השנה וחמשה וחודשים וחצי לאחר המועד האחרון להגשת הערעור (ראו: סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982]). זאת ועוד, הקביעה כי חווות-הදעת הפסיכיאטרית איננה מעידה על מחלת נפש – היא קביעה עובדתית המסורה לשיקול דעתו של בית המשפט המחויז הנכבד, ואני רואה כל מקום להתערב בה, מה גם שלאחר שעיני בי במסמכים, אשר הוגש על-ידי המבחן (לרובות חוות-הදעת הפסיכיאטרית הפרטית שהמציא), התרשםתי גם אני כי לא עולה מהמסמכים חשש שהמבחן לא היה כשיר לעמוד דין במועדים הרלבנטיים ולפיכך אני סבור שההחלטה שלא למנוע ל厴קש סניגור – מהויה פגם הדושך תיקון.

10. בא-כך המבחן מצין אמן כי הבקשה מעוררת סוגיות משפטיות, שהן, לגישתו, סוגיות בעלות חשיבות ציבורית הנוגעות להפרת זכויות נאים בסיסיות. בין היתר הוא מונה את הסוגיות הבאות: פגעה מהותית בהגנת נאים על-ידי מניעת הזכות לצירוף תיקים ו-מניעת זכות לייצוג משפטי. אני סבור כי טענות אלה אין מתחשבות בעובדה שעסוקין בערעור על ההחלטה בבקשתה להערכת המועד להגשת ערעור ולא בערעור על החלטה לגוף העניין. מכל מקום, אני סבור כי אין בין הטענות הנ"ל טענה המצדיקה דין בעניינו של המבחן במסגרת ערעור ב-"גלאול שלישי".
אבל:

(א) בא-כך המבחן טוען כי נפגעה "הזכות של נאים לצירוף תיקים". ואולם כבר נקבע בפסקה כי אין לנאים זכות קינוי לצירוף תיקים, אלא מדובר בעניין הנtanן לשיקול דעתו של בית המשפט ושל הטבעה (ראו: ע"פ 5377/11 סoiseה נ' מדינת ישראל, פiska 7 (03.07.2012). קיים אמן טעם מסוים לפגם בכך שבית המשפט לתעבורה הנכבד קבע (בהחלטתו מתאריך 27.11.2011) שהבקשה לצירוף תיקים תידן במסגרת הדיון, ובבסיסו דין זה לא התקיים. יחד עם זאת אני סבור כי הדבר עולה כדי עיות דין שיש בו כדי להציג מתן רשות ערעור ב-"גלאול שלישי" וניתן יהיה לטעון בעtid את הצורך בתהchnות בליך זה, היה וה厴קש יורשע בעבירות נוספת ויבקש להפעיל נגדו במצטבר את העונשים המותנים שנגזרו עליו בשני התקדים הנ"ל.

(ב) הטענה כי המקרה שלפני מעלה סוגיה הנוגעת לזכותו של נאים לייצוג משפטי – איננה מבוססת. לכל היותר התעוררה במקרה שלנו שאלה בדבר מצבו הנפשי הקונקרטי של המבחן, ובית המשפט המחויז הנכבד נתן דעתו לסוגיה זו, שהוא מציה כאמור בשיקול דעתו (ראו: רע"פ 5268/99 ב-ישי נ' מדינת ישראל (1999), ש nimoki תוארו ביתר פירוט ב-דנ"פ 8375/99 ב-ישי נ' מדינת ישראל (1999)).

11. מעלה מן הצורך אצין כי גם לגופם של דברים נראה כי לא היה מקום ליתן כאן ארכה להגשת הערעור –

מעל כונה ומחצה לאחר מתן פסקי הדין, מושאי הערעור המבוקש. התנהלותו של המבקש לאורך ההליכים שהתקיימו נגדו לא הייתה חפה מקשישים וייתכן שהוא אף "זכה מן ההפקר" כתוצאה מכך, שכן לו היה מתיצב לדין ב-תת"ע 171-11-03.03.2011 במועד המקורי אליו הזמן (03.11.2011), והוא היה מורשע ונענש כבר באותו מועד, יתכן והעבירה נוספת שביצעה בתאריך 04.11.2011 (מושא לת"ע 5483-11-11) הייתה מביאה להפעלת העונש המותנה.

הנה כי אין מקום ליתן למבקש אפשרות "לפתח" כתע תיקים שנסגרו ונחתמו כדין, על מנת לנסות ולשפר את מצבו, על רקע האשמות נוספות המופיעות לפני כן, אשר עלולות להביא, בכפוף להערכה שבפסקה 10(א) שליל, להפעלת העונשים המותנים שהושתו עליו במסגרת התקיים, שבבסיסו בקשה זו.

.12. סוף דבר: נוכח כל האמור לעיל – בבקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, ט' בניסן התשע"ד (09.04.2014).

ש | פ | ט